

LBRIS

We know
books

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

O LUME PERFECTĂ

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2022

Cuprins

Dincolo de orizont / 7

Călugărul și dragonul / 33

Tablou: *sakura* / 53

Recruții / 80

Tratament nediscriminatoriu / 103

Neobișnuita viață a lui Howard Getternbach / 121

Petale de *satori* / 151

Traectorii de probabilitate / 186

Doar atât: scriu / 209

O lume perfectă / 225

Dincolo de orizont

Publicat în nr. 7 din aprilie 2014 al revistei Argos,

Inclus în 2015 în antologiile Argos Doi și Dincolo de orizont, coordonate de Michael Haulică,

Recompensat la RomCon 2015 cu „Premiul pentru cea mai bună povestire SFFH a anului 2014”,

Inclus în 2018 în Antologia prozei românești science-fiction, coordonată de Michael Haulică,

*Inclus în 2020 în antologia Galaxy 42 Online SFF Magazine: Collected Stories 2, coordonată de Daniel Timariu și Cristian Vicol, sub titlul **Beyond the Horizon**,*

Apărut în 2020 în revista indiană Vigyan Katha, sub titlul क्षितिज के पार,

Acest text a fost inspirat de povestirea The Star a lui Arthur C. Clarke, care m-a lăsat cu gura căscată cândva, în adolescență,

De volumul Visul lui Einstein și alte eseuri de Stephen Hawking, ce mi-a deschis mintea spre înțelegerea unor lucruri fascinante, în vremea facultății,

Și de atingerea-binecuvântătoare-de-suflet a lui Rumi.

Sunt nemuritor.

Pășesc de la o stea la alta așa cum un om obișnuit pășește dintr-o cameră în cea alăturată. În timp ce eu fac un pas, pentru acel om trec zeci de ani în care a pășit, zi de zi, între limitele lumii sale.

Universul mi s-a deschis și am ajuns dincolo de orizont, într-un prezent perpetuu interzis muritorilor de rând. Dincolo de orizont nu mai există timp sau spațiu. Universul îmi aparține.

Sunt nemuritor.

Și nu sunt singurul.

*

În proiect am fost implicați șaisprezece. Nu mai știu cine s-a gândit prima dată la asta – memoria nu devine infailibilă odată cu nemurirea. Cred că a fost Chiara, sau poate Tristan. De fapt, nu contează. Unul dintre noi a venit cu ideea de a încerca să depășim viteza luminii. Pentru șaisprezece tineri – dintre care cel mai vârstnic nu împlinise încă douăzeci și unu de ani – faptul că Einstein postulase altceva nu reprezenta mai mult decât o informație ca oricare alta, cu o valabilitate limitată. Vremurile se schimbaseră, ca atare și legile fizicii puteau fi abordate altfel.

Firește că, atunci când am trecut de la idee la aplicarea ei, ne-am izbit de consecințele lui $E=mc^2$. Creșterea continuă a vitezei ar fi dus la o creștere exponențială a masei, tinzând asimptotic spre infinit. Varianta logică a fost să abordăm depășirea vitezei luminii în salturi. Dar salturile presupun un transfer brusc de energie din exterior.

Iarăși a fost cineva dintre noi – oare Kyuzo? – care s-a gândit la găurile-negre-dar-nu-chiar-atât-de-negre. Anumite particule reușesc să evadeze din ele, contrar

tuturor concepțiilor relativiste. Dar mecanica cuantică susține că, pentru o perioadă de timp infinitezimal de scurtă, o anumită particulă poate împrumuta energie din afara unui sistem închis pentru a evada din acel sistem. Desigur, teoria se aplică doar uneia dintre traiectoriile de probabilitate accesibile acelei particule.

Nu ne mai rămânea decât să trecem la partea practică. În acest punct ne-am împotmolit și am cedat, unul câte unul. Teoria arăta frumos, dar practica demonstra că era imposibil ca, pe durata vieții unui om, una dintre nenumăratele traiectorii de probabilitate ale unei particule să poată împrumuta energie din afara unui sistem închis pentru a se transfera într-o poziție exterioară sistemului.

Eram cu toții fizicieni străluciți, dar asta nu ajungea. Cel puțin, nu pentru cincisprezece dintre noi.

Mai exista, însă, și Ingeborg. Mintea ei părea a fi din altă lume, capabilă să abstractizeze concepte acolo unde pentru un om obișnuit era teritoriu interzis, iar un geniu doar băjbăia. Rotițele s-au învârtit în mintea ei supraumană și, după aproape doi ani, au creionat principiile modelului ce permiteau atingerea rezultatului dorit. Ca sursă pentru energia de împrumut s-a gândit la giganta roșie Betelgeuse, în apropierea căreia se afla colonia științifică unde locuiam. A proiectat cu ajutorul nostru două acceleratoare între care să-și transfere particulele rezultate din descompunerea corpului: unul în interiorul coloniei, celălalt la vreo patru sute de mii de kilometri distanță, în spațiu. Apoi a pus la punct sistemul de împrumut nu doar pentru o singură particulă, ci pentru toate particulele corpului uman. Dificultatea problemei sporea în acest fel, deoarece mai apărea o necesitate de luat în calcul: după folosirea energiei de împrumut,

aceste componente trebuiau să se reîntâlnească în configurația inițială.

Din păcate, cu toată inteligența ei fenomenală, Ingeborg nu s-a gândit și la acest amănunt.

*

Ingeborg a dobândit un alt fel de nemurire. După ce, preț de o fracțiune de secundă, particulele s-au reasamblat sub forma trupului ei, și-au continuat cursa pe traiectoriile de probabilitate. Cea mai mare parte a atomilor ce o compuneau s-a răspândit în spațiul imens din jurul stelei Betelgeuse. Un mic nucleu a rămas captiv în acceleratorul spațial și nu știu dacă el este suportul pentru conștiința încă vie, în contact cu lumea noastră materială, sau dacă aceea conștiință captivă în universul nostru este suportul particulelor care-i formaseră trupul. Ahmed consideră un lucru firesc existența conștiinței lui Inge fără un trup uman, spunând că sufletele noastre se întorc la Allah după moarte. Dar Ahmed vede în orice un exemplu al lucrării divine.

Cred că Rajiv a dat explicația mai rațională: după ce, pentru o fracțiune de secundă, o particulă a împumutat energie pentru a ieși în afara sistemului, va fi atrasă înapoi. Prin analogie, Rajiv – dacă despre el o fi vorba – a emis ipoteza că traiectoriile de probabilitate ale componentelor trupului lui Ingeborg vor avea tendința să revină la starea inițială, iar această structură ce caută să se rearanjeze a rămas suport al conștiinței. Da, acum cred că el a fost, pentru că a făcut și un joc de cuvinte:

– Ingeborg se caută pe sine.

Știu că ne-am amuzat de dublul sens al exprimării, ce trimitea și la budismul căruia îi aparține Rajiv. Ipoteza este interesantă și sper, pentru Ingeborg, că este corectă.

Sunt curios numai dacă reasamblarea ei în interiorul acceleratorului spațial se va produce înainte ca mintea să i se alieneze complet.

Chiar și înainte de accident Ingeborg trăia în sfere înalte, printre abstracțiuni. Noua ei stare o obligă la o existență strict mentală, unde abstractizează până la infinit. Asta i-a afectat și mai mult relația cu lumea materială, iar în ziua de azi e tot mai dificil să-i captezi atenția într-o discuție coerentă, care să nu se oprească brusc într-o cufundare a ei în studiul unei noi teorii.

Imediat după accident nu a fost așa. Odată cu depășirea groazei trăite când am văzut rezultatul experimentului, am început să ne amuzăm într-un mod macabru comentând că Ingeborg nici nu sesizase că nu mai avea trup. Nu eram departe de adevăr – pentru ea ar fi fost mai tragic să-și păstreze corpul și să-și piardă conștiința. Oricum, prima ei reacție n-a avut legătură cu pierderea corpului fizic, ci cu eroarea comisă în experiment. Îmi amintesc și acum șocul avut când i-am auzit vocea, explicându-mi ce greșise și cum trebuia procedat pentru a împiedica producerea unui alt accident. Eliberată de condiționările trupului, mintea ei a putut să-și dezinhibe o serie de funcții, printre care se numără și telepatia. Nu mi-a vorbit doar mie, ci și celorlalți. Ciudat: nu consider că mi-a transmis un gând, ci că mi-a vorbit. În mintea mea, vocea auzită suna ca a ei.

Am abordat subiectul în noua manieră sugerată. Din acel moment, am fost liberi să mergem unde doream în Univers.

*

Ideea lui Ingeborg era în același timp simplă și revoluționară, dar a necesitat încă trei ani de muncă

susținută pentru a fi pusă în aplicare. Practic, conform noului model, particulele în care se descompunea corpul omenesc nu mai părăseau acceleratorul din colonie. Acestea urmau să fie excitate prin intermediul unui șoc aplicat cu suficientă energie, ceea ce ducea la apariția unor particule corespondente de antimaterie. Prima dificultate a constituit-o prelungirea duratei de viață a acestora dincolo de pragul unor fracțiuni de secundă și, paradoxal, abia când am renunțat să ne batem capul cu asta și am trecut la rezolvarea celorlalte aspecte ale modelului, ne-am trezit că am găsit și soluția.

Odată aruncate în spațiu cu ajutorul energiei de împrumut, antiparticulele se dezintegrau imediat în contact cu materia din jur, dar Ingeborg ne-a atras atenția că, în câmpul magnetic al planetei pe care se află colonia noastră, există o centură de antiparticule. Au urmat o serie de modele experimentale, care ne-au permis, în cele din urmă, protejarea lor într-un câmp magnetic ce împiedica dezintegrarea lor. Astfel, prin expulzarea antimateriei din accelerator către un câmp magnetic, am reușit să rezolvăm și problema efemerității în prezența materiei.

Partea bună a acestui lucru a fost că n-a mai trebuit să sacrificăm niciun om până am reușit să creăm modelul unde antiparticulele își regroupează traiectoriile de probabilitate ca să recreeze corpul inițial. Particulele rămâneau în accelerator, cu posibilitatea de a reface oricând corpul fizic, în timp ce călătoria o efectuau antiparticulele, cu alte cuvinte „anti-corpul”. Deși aparent nu exista niciun risc pentru corp, ne-am temut că teoria și practica nu vor coincide, așa încât doar Serghei a avut curajul să se ofere drept cobai. El a jurat că, dacă avea să rămână în viață și nu

împărtășea soarta lui Ingeborg, avea să călătorească până la capătul universului.

După o serie de testări soldate cu eșecuri, anti-corpul său s-a materializat pentru prima dată în câmpul magnetic din apropierea acceleratorului spațial. În mod surprinzător, conștiința se pare că nu face diferența dintre un corp și un anti-corp, iar proiecția lui Serghei acționa ca și cum ar fi fost el însuși. Colegul nostru ne-a adresat un salut cosmic însoțit de o urare de bun rămas, apoi a dispărut, pornind în călătoria sa către capătul universului.

Încă mi se pare ciudat să știu că particulele ce au format trupul său gonesc nebune alături de ale mele în accelerator, în timp ce conștiințele noastre călăresc anti-corpurile aflate la milioane de ani-lumină distanță și care, probabil, nu se vor mai întâlni niciodată.

*

Senzația încercată atunci când trupul meu a fost descompus în particulele elementare a fost că aș fi ațipit preț de câteva fracțiuni de secundă. Imediat după aceea mi-am revenit și am avut în fața ochilor un lucru din categoria „să vezi asta și apoi poți muri”: Betelgeuse, mare și roșie, înconjurată de pânza întunecată a cerului înțepată de milioane de stele. Doar două planete erau vizibile pentru ochii mei de antimaterie. Una dintre ele găzduia colonia.

Era oarecum surprinzător să constat că nu aveam nevoie să respir și că nu mă sufocam. În mod paradoxal, singura care și-a păstrat conștiința legată de trupul real – sau de particulele împrăștiate ce-l formaseră – era Ingeborg. Pentru restul, conștiința anima un spectru de antimaterie suspendat într-un câmp magnetic, cu aceleași necesități fiziologice ca o proiecție virtuală. Acest aspect ne proteja de

orice risc presupus de călătoriile spațiale „în orb”. Puteam alege un punct din univers unde să ne transferăm, dar nu știam ce conținea acel loc – vid, o planetă, un câmp de asteroizi, o stea, o protostea, sau orice altceva. Deoarece proporția dintre eter și corpurile materiale sau gazoase era net în favoarea celui dintâi, probabilitatea cea mai mare era de a nimeri în spațiul cosmic. Dar am pățit și eu să contemplu miezul magmatic al unei planete și, după ce am trecut prin uluire și panică, a fost plăcut să am răgazul să calculez noua destinație de teleportare care să-mi permită să ajung la suprafață.

Desigur, în condițiile acestea, nu era relevant ce tip de atmosferă avea o planetă și ce gen de viață susținea. Putem supraviețui în orice fel de mediu, deoarece anti-corpul nostru nu posedă viață în adevăratul sens al cuvântului și, ca atare, nu e afectat de nimic.

Este interesant ce poate alege un om aflat într-o asemenea situație. Kyuzo a concluzionat că particulele care gonesc libere prin accelerator îi oferă cadrul ideal pentru a experimenta adevăratul zazen.

– Vedeți voi – ne-a explicat – zazenul este asemuit unui coșciug. Când ești în zazen, nu mai există nimic, nici la nivel de acțiune, nici de gând. Lipsa corpului fizic îmi poate oferi eliberarea de iluzia materială, eliminând astfel un agent perturbator.

– Asta face și moartea, îi atrăsese atenția Ahmed.

– În moarte, conștiința trece în alt plan. În zazen, conștiința rămâne și dispar iluziile.

Au fost ultimele cuvinte/gânduri auzite de la Kyuzo. Spre deosebire de Ingeborg, el nu a mai comunicat cu noi ulterior. N-am fost niciodată atras de experiențele acestea mistico-spirituale, dar nu toți colegii mei savanți sunt așa.

Alegerea lui Kyuzo, deși absurdă după standardele mele, este mult mai inofensivă decât ceea ce au încercat alții, profitând de eliminarea oricăror limitări.

*

Patricia, Tristan și MacPhearson au ales statutul de zei. O ființă care nu este din carne și oase, nu mănâncă, nu doarme și nu poate fi ucisă reprezintă o apariție menită să stârnească interesul. Sau să șocheze. Ori chiar să înspăimânte.

Depinde de nivelul civilizației întâlnite.

Inițial, intențiile celor trei au fost onorabile. Cu un univers atât de vast unde un sigur pas te poartă dincolo de orizont, descoperirea planetelor populate cu viață inteligentă a devenit o chestiune de zile. Și, ținând cont de lipsa limitărilor fizice, au fost eliminate toate barierele legate de mediu de viață, cultură sau formă. În plus, timpul infinit pus la dispoziție permitea învățarea oricărui mod de comunicare, oricât de străin ar fi părut inițial.

Patricia, Tristan și MacPhearson au profitat de asta pentru a-și transmite cunoștințele civilizațiilor cu care au intrat în contact, aflate la zeci de ani lumină de spațiul colonizat de om. Primele acțiuni au fost pline de bunăvoință: avertizarea unui trib în legătură cu intențiile rivalilor săi, prevenirea unui popor în legătură cu activitățile tectonice catastrofale depistate printr-o simplă scufundare în manta, ajutorul dat unui savant pentru finalizarea unei descoperiri ce-i ocupase întreaga viață. Uneori, au fost implicate și aspecte mai banale, cum ar fi sfaturi politice, economice sau referitoare la filozofia vieții. Chiar dacă suntem savanți, nu trăim doar în sfere înalte, rupți de realitatea cotidiană, cum crede lumea.

În afară de Ingeborg, bineînțelese.

Principiul relativității a avut avantaje și dezavantaje în această problemă. Avantajul major a fost acela al posibilității de a vizita nenumărate lumi de la o oră sau o zi la alta, permițând cât mai multor civilizații să beneficieze de ajutor.

Principalul dezavantaj l-a constituit un aspect pe care n-am reușit să-l înțelegem pe deplin și, ca atare, n-am putut descoperi cum să-l controlăm. Accelerarea către viteza luminii duce la o derulare diferită a timpului pentru călător față de punctul de plecare. Dacă pentru cel dintâi timpul trece normal, pentru cei din punctul de plecare el se va scurge mult mai repede. Sau invers, depinde de sistemul de referință ales. Cu alte cuvinte, un călător accelerând către viteza luminii și apoi revenit în punctul de plecare constată că, acolo unde pentru el s-au scurs câteva ore sau zile, pentru cei de lângă care a plecat s-au scurs ani întregi de viață.

Metoda folosită de noi presupunea atingerea sau depășirea vitezei luminii prin salturi. Am fost curioși dacă, în aceste condiții, se mai aplica relativitatea timpului. Hadiya a sugerat că, fiind vorba de o călătorie instantanee dintr-un loc în altul, principiile relativității nu-și mai au locul. Ambele teorii aveau argumente pro și contra, la fel ca și catalogarea luminii în undă sau corpuscul. Și, tot ca în cazul acesteia, s-a dovedit că se aplică ambele, în funcție de context.

Un context încă nedescifrat, dar influențând decisiv acțiunile Patriciei, ale lui Tristan și ale lui MacPhearson. Uneori, un circuit de o zi prin lumile pe care le ajutau îi aducea în locul de plecare după scurgerea aceluiași interval de timp ca acela cronometrat de ei. Alteori, îi arunca la zeci de ani în viitor. Iar asta le-a permis să observe că

grupurile ajutate creaseră legende despre ei, iar fiecare reapariție le întârea. Au început să fie adorați de grupuri ce-și transmiteau credințele și ritualurile urmașilor lor, dând naștere unor culte bazate pe cunoștințele primite de la cei trei, iar asta le-a permis să capete putere în societățile lor.

Se spune că puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut.

Patricia a rezistat cel mai mult tentației de a poza în zeiță, dar Tristan și MacPhearson au căzut rapid în plasă, mai ales când au văzut că au adunat o serie de adoratoare dornice să le satisfacă orice poftă. Îi înțeleg. Arătați-mi un singur bărbat capabil să reziste unei asemenea ispite și vă voi râde în nas.

Patricia a fost mai echilibrată. În cazul ei, renunțarea la ajutorul dezinteresat și acceptarea poziției atotputernice a durat mai mult. Dar, pentru niște oameni având eternitatea la dispoziție, conceptul de trecere a timpului iese din canoanele rigide. Rămâne faptul în sine, iar acesta este că și Patricia a cedat tentației de a fi divinizată.

Nici asta n-a fost un lucru rău la început. Chiar dacă au acceptat statutul de zei – cu avantajele aferente – cei trei și-au continuat munca civilizatoare cu aceeași abnegație. O continuă și acum, doar că ponturile economice, politice sau științifice sunt oferite cu parcimonie unor grupuri atent selectate și contra unor favoruri consistente.

Nu că o formă imaterială ar avea ce face cu bunuri materiale și cu servicii, dar – după cum mi-a explicat MacPhearson la un moment dat – plăcerea de a vedea cum cineva se străduiește din răspuțeri să realizeze ceea ce-i ceri reprezintă o satisfacție pe măsură.

– Este doar o hrană a egoului, i-am atras atenția.